

N.P. Wetterlund

Från opublicerade anteckningar av prästen Bror G Bosjö

En ung lärarinna, som hade sin första tjänst, vände sig till Wetterlund, kyrkoherden i församlingen. Hon berättade härom: "Nedbruten till kropp och själ, kom jag till honom för att få råd. Måste jag sluta skolan för en längre tid?" Utan en minuts betänketid, blott en blick på sin älskliga maka, i vilkens ögon han alltid läste förståelse och samma varma kärlek till de lidande, sade han: "Vi har inga barn, nu blir du barn i huset. Välkommen till oss! Stanna här, tills du blir frisk!" Därmed var det avgjort. Vad ett sådant ord gjorde gott i nödens stund. Aldrig kan jag glömma det. Som ett barn fick jag vara och allt gjordes för att hjälpa mig upp igen. En underbar upplevelse var det för mig att få vara i detta prästhem några månader. Här fick jag se Kristus-livet levas, ej så mycket i ord, som i handling, levas så att det grep mig i mitt innersta och satte outplånliga spår i mitt liv. Vilken kärlekens omtanke om alla fattiga och lidande inom församlingen. Ingen gick ohjälpt från deras dörr. Ja, om det var det sista paret strumpor, utom dem som satt på, offrades de om det behövdes.

*

Från Leksandstiden har berättats att det var så fullt med folk i kyrkan när Wetterlund predikade, att människorna stod packade i gångarna. I början förekom det att han höll två predikningar på söndagen med någon timmes uppehåll emellan. Men härmed måste han snart upphöra. Han orkade inte med det. Det lär till och med ha varit en sådan iver att höra honom, att man en tid inställde predikan i missionshuset på förmiddagen. En gammal kulla har sagt, att då hon fick höra honom i kyrkan, blev det något alldeles nytt. Nog hörde hon att många tyckte han var sträng. Men hon lät domen gå över sig och gick in till Gud i bönen, där hon satt i kyrkan, och var gång gick hon glad hem. Hon ville vara med om både förlåtelse- och förpliktelsesidan av evangelium. Hon var glad att få höra till dem, som döma sig själva, ty för dem är nåden, det visste hon.

*

Varje sabbatsdag fylldes också kyrkan av andäktiga åhörare. Det var som kunde man ej vara borta då. Oemotståndligt greps man och följde med. Sanningarna blev så levande och länge stod för ens minne klart vad man hade hört. Frukten av det, mest under lidande sådda, skall evigheten en gång uppvisa. Vi kunna blott tacka för vad Gud genom vår hemgångna vän gav oss. Åran skall Gud ha. Det ville också han, som nu vilar från sin gärning.

*

Lika otillgänglig som Wetterlund ibland kunde vara mot människor som ville "prata" med honom – det hände att han helt enkelt reste sig och gick ifrån dem – lika varsamt tillmötesgående var han mot dem som behövde hjälp. Han hörde på rösten och såg själens nöd i ansiktsuttrycket. Det behövdes inte mer än en antydning, så förstod han och knöt vid. Hans ande gick in i den andres nöd och han behövde därför knappast fråga. Han ville alltid veta om själavårdsbesök på förhand för att kunna bereda sig i bön. "Minst en timme behöver jag", sade han en gång på tal härom. Den mest försagde och ängslige kände sig säkerligen mest uppmuntrad. "Jag vet att Guds välbehag vilar över dig", kunde han säga med en visshet som gav den andre mod. En konfirmand besökte honom i Stockholm tillsammans med några vänner från Dalarna. Hon hade ingenting berättat om sitt och sade inte heller många ord under samtalet, som kom in på lidandets betydelse för oss. När hon rest sig, lade han sin hand på henne och sade: "Du har lidit mycket, du, men var inte ledsen, det blir bättre". Den omedelbara förståelsen lyfte henne upp ur den nöd, som hon då var som värst nere i. Hur liten man än kände sig, så förnams det, att han tog en på allvar och räknade inte med stort och smått vare sig det gällde människorna eller deras hjärtenöd. Därför kände sig den minste så förunderligt hemma hos honom.

*

Efter gudstjänstens slut var det gott tillfälle till personliga samtal med kyrkoherden. Han satte sig på gräsmattan framför huset. Det var för det stela benet den mest vilande ställningen. Hans själ var öppen för att ta emot och ge. Ögonen lyste, när han tyckte sig spåra sanningssinne. ”Bry er inte så mycket om människor. Sök Gud direkt!” Så föll orden till de unga, som inte visste ut eller in bland människomeningar. ”Det finns ett gammalt ord, som uppges vara ett Jesus-ord. Det lyder så: ”Den som kommer mig nära, han kommer nära elden”. Låt Gud taga hand om er. Han skall sköta om det”. Det blev så märkvärdigt enkelt och så frigörande. Hela atmosfären i hemmet var andlig. Kanske var det därför, som man inte kände behov av några fastlagda former. Gemensam morgon- och aftonandakt förekom inte i regel. Fru Wetterlund förklarade det så: ”Det är bara vi tre, Nils och jag och gamla Anna, och vi har andakt var för sig. Nu kan ni också ha er andakt för er själva”.

*

Konfirmanderna älskade och vördade honom. Han var mild och god mot dem, i synnerhet emot dem som genom kroppsligt eller själsligt lyte var i något avseende satt på sidan av de andra. Den efterblivna var alltid föremål för uppmuntran. Hans väsen ingav de unga stor respekt. Man visste att kyrkoherden inte ville att barnen skulle vara ute efter mörkrets inbrott. Även ungdomar som inte hade utpräglad religiöst intresse har förklarat, att hans undervisning var så medryckande, att man gärna gick dit och var angelägen att icke försumma en enda lektion eller kyrkobesök.

*

En av kyrkobesökarna som aldrig kom i personlig kontakt med Wetterlund, men sällan försummade en gudstjänst, har berättat att Wetterlund älskade ordet ”sanningsmänniska” mer än ”troende”. Denne man påstår att var man än i Floda träffade en människa som försökte leva ett rättskaffens och hederligt liv, även om han var en världsmänniska, så kunde man vara säker på att det fanns något inflytande från Wetterlund. Antingen var det en av hans egna konfirmander, eller också hade det varit en flitig kyrkobesökare. Denne man hade gärna velat skriva och tala om för kyrkoherden att utsädet i Floda bar frukt, men han kände sig så obetydlig och tyckte Wetterlund var så stor.

*

Visst var predikningarna medryckande och gripande, men de vädjade alltid mer till viljelivet än till känslan. Nästan aldrig skulle man se åhörarna rörda till tårar. Predikan hade inte heller gjort ett sådant intryck som den gjorde, om den inte stått mot bakgrunden av ett helgjutet kristet liv. ”Vad var hans predikningar”, säger man i Floda, ”mot hans liv”!

(Från opublicerade anteckningar av prästen Bror G Bosjö. Överförd till Word av Klas L.)